

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Четвер, 24 жовтня 1985 року

№ 128—129 (3635—3636).

Ціна 4 коп.

Слово до читачів

Сьогодні, дорогий читачу, ти тримаєш в руках 3635—3636 номер газети. Звичайний номер. І разом з тим відповідальний для нас, журналістів. Бо кожна газетна сторінка — то розповідь про творчі плани редакції, позапартійного активу по «Молодому комунару» зразка 1986 року.

Нині творче життя газети, її колективу, позапартійних авторів ми звиріємо з тими завданнями, які ставить партія перед пресою. Червневий (1983 р.) Пленум ЦК КПРС чітко визначив, що

засоби масової інформації і пропаганди, в тому числі і молодіжна преса, покликані переконувати людей глибокою проникнення в життя і принциповістю, гостротою думки і яскравістю стилем. Конкретні завдання по гідній зустрічі XXVII з'їзду КПРС поставили перед пресою і квітневий (1985 р.) та жовтневий (1985 р.) Пленуми ЦК КПРС. Це — програма дій для нас, журналістів.

Кожен номер газети — то розповідь про нинішній день комсомолу, юнаків і дівчат області, які вірність комуністичним ідеалам, лєнінській справі доводять творінням своїх невтомних рук. Колектив редакції у постійному пошуку, завжди прагне робити газету цікавою і змістовною.

Ми, журналісти, добре розуміємо: авторитет газети залежить насамперед від живого і дієвого зв'язку з читачем. Бо кожен номер газети — то зустріч з читачами. І ми прагнемо, щоб кожна така зустріч збагачувала, надихала, мобілізувала молодого сучасника. Нині редакція одержала чимало листів, у яких наші читачі висловили свої думки щодо поліпшення змісту, поліграфічного оформлення газети. Чимало пропозицій цього року було висловлено читачами і на прес-конференціях, зустрічах, усних випусках, святах газети, які для редакції стали вже традицією. Саме організаційно-масова робота, тісне спілкування з читачами збагачує, додає творчої наснаги журналістам. Скільки нових тем і рубрик вони підказали. Це, насамперед, рубрики «Як справи, агітаторе?», «Робочій хвилині — суворий лік», «На контролі газети», сторінка «Суботній кур'єр», добірка інформації «Репортер» та інші.

Працюючи над моделлю газети «МК»-86, редакція врахувала думки, критичні зауваження, пропозиції наших читачів, позапартійного активу. Зрозуміло, публікацією сьогоднішнього номера не завершується робота над газетою-86. Навпаки, колектив редакції ще активніше працюватиме над поліпшенням змісту і оформлення газети. Адже наша мета — наочно, зримо, багатогранно показувати нашого сучасника у всіх сферах його життя і діяльності, виховувати молодь на кращих традиціях радянських людей, суспільства. Звичайно, треба самокритично визнати, що колектив редакції, позапартійний актив ще не все зробили для того, аби позбутись шаблону, поверхового підходу у розкритті ряду тем. Упускаються деякі важливі проблеми життя й діяльності молоді.

Газетні публікації мають хвилювати, а значить — нести подвійне навантаження: пізнавальне і виховне. Над підвищенням якості, дієвості і ефективності газетного рядка ми й надалі будемо працювати.

Цю комсомольсько-молодіжну бригаду формувальників ливарного цеху Кіровоградського чавуноливарного заводу (бригадир Володимир Бореїко, групкомсорг Катерина Зерналь) «Молодий комунар» відкрив для себе і для читачів у нинішньому році. Наступний рік називатиме нові імена звитяжців нової п'ятирічки.

На знімку: члени НКМФ формувальників Володимир БОРЕЙКО, Федір ТЯРІН, Василь БОРНОВ, Катерина ЗЕРНАЛЬ, Ольга КУЛИК та Василь ЖУКОВСЬКИЙ на фоні перехідного прапора, яким їхній цех нагороджено як переможця соціалістичного змагання за попередній місяць. З перевиконанням плану працював у вересні не тільки цех, а й бригада В. Бореїка.

Фото В. ГРИБА.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»-86 — це звитяга, невідступність від мети трудової комсомолії, її дозвілля, запити, турботи...

ВИРІШУВАТИМЕМО РАЗОМ

Час не стоїть на місці, і кожен новий день несе нам нові турботи, радощі, занепокоєння. Кожен новий день нашої країни — це напружена праця мільйонів радянських людей, нові трудові перемоги, нові досягнення в галузі науки і техніки, вирішення все нових і нових завдань, які ставить перед нашим народом партія.

Квітневий (1985 р.) Пленум ЦК КПРС, нагадав, що ЦК з питань науково-технічного прогресу висунули й обґрунтували розгорнуту концепцію прискорення соціально-економічного розвитку країни і досягнення на цій основі якісного нового стану нашого суспільства. Ця концепція пролизує і всі три документи, які обговорювалися на жовтєвому Пленумі ЦК КПРС, що відбувся лютим.

Ми, робітничий клас, комуністи і комсомольці, усі трудящі Кіровоградщини, розуміємо, що прискорення соціально-економічного розвитку країни — наслідок вимоги часу. Воно диктується як внутрішньою, так і зовнішньополітичною обстановкою. Програма планомерного і всебічного вдосконалення соціалізму, як відзначалося на Пленумі, — це Програма боротьби за мир і соціальний прогрес.

Сьогодні ми вступили у відповідальну фазу підготовки до XXVII з'їзду КПРС. Тепер шоденні звітують перед партією і народом про дострокове виконання планів 11-ої п'ятирічки трудові колективи

області. Достроково, на півроку раніше виконали п'ятирічне завдання і наш завод «Гідросила», на якому я працюю фрезерувальником. На мому особистому робочому календарі сьогодні — березень 1987 року.

Жовтневий (1985 р.) Пленум ЦК КПРС уже обговорив проєкт Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на дванадцять п'ятиріччя і на період до 2000 року. Тепер їх будуть обговорювати трудящі. Скажемо своє слово і ми, робітники кіровоградського заводу «Гідросила», скажемо і наша преса.

З обласною молодіжною газетою «Молодий комунар» у нас, можна сказати, давні зв'язки. Саме молодіжка розповіла про мене як кандидата у депутати Верховної Ради СРСР, вона чимало пише про наш завод, про товаришів по роботі. А на початку нинішнього року надала мені слово під рубрикою «П'ятирічка і ми: розмова з молодим сучасником». Говорив про те, що хвилює, про що думалося не раз і не два — про робітничу честь, про те, що кожен з нас повинен робити своє діло на совість, сумлінність усіх і кожного зокрема і складає поняття, небадуже будь-кому із заводчан, — честь заводської марки. Виявляється, це тільки мене хвилювали усі ці питання. Слово, надруковане в газеті, підказало, що ті ж самі проблеми хвилюють багатьох молодих виробничників області. Розмову підхопили молоді робітники, інженери, члени комсомольсько-молодіжних колективів, дізнавшись на сторінках обласної молодіжки своїми проблемами,

успіхами, разом виявляли резерви. Увесь рік я слідував за цією розмовою. І ось п'ятирічка на фініші. Не сьогодні-завтра завершиться і розмова на сторінках газети про резерви 11-ої, про виконання і перевиконання її планів і завдань.

Проте, думаю, розмова про трудове сумління, про невпинний ріст продуктивності праці, економію і бережливість, про все наростаючі темпи науково-технічного прогресу — тема не одного дня як усієї нашої преси, так і «Молодого комунара». Адже відомо, що у новій п'ятирічці приріст національного доходу і продукції всіх галузей матеріального виробництва вперше повиніть бути одержано за ра-

хунок підвищення продуктивності праці. Економія перетвориться у вирішальне джерело задоволення потреб народного господарства в додаткових матеріалах. Гадаю, ці питання будуть визначальними у веденні газетою економічних тем. І ми, виробничники, теж скажемо на сторінках газети своє слово — як більше заощадити, як краще добитися планоминого зростання продуктивності праці, зниження собівартості виробленої продукції.

І. МАШНЯГУЦА,
фрезерувальник заводу «Гідросила», депутат Верховної Ради СРСР.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Прискорення науково-технічного прогресу, раціоналізація і винахідництво з метою вдосконалення виробничих процесів, автоматизація і механізація, повна заміна ручної праці, економія і бережливість у витраті сировини і матеріалів, спрямування на це раціоналізаторської, інженерної думки, зміцнення дисципліни і відповідальності на всіх ділянках виробництва, продуктивне використання робочого часу, розвиток творчої ініціативи молодих — ось той приблизний перелік питань, які вестиме газета у наступному році. Думається, вони всебічно представляють завдання XII п'ятирічки.

Що ж стосується рубрики, яка називатиме у наступному році нові імена, нові трудові перемоги XII п'ятирічки, то ви, дорогі читачі, можете стати її авторами. Чекаємо ваших пропозицій.

ВІДДІЛ РОБІТНИЧОЇ МОЛОДІ.

«ВИ ПРО НАС, МИ ПРО ВАС...»

Усі комсомольці колгоспу передплатили газету «Молодий комунар»

МОЛОДІ у колгоспі багато: тільки комсомольців 82. Переважна більшість їх працює у виробничій сфері. Волями, комбайсерами, трактористами, доярками. Професії найновітніші нині на селі.

А лише два роки тому у господарстві перебувало на обліку тільки 42 комсомольці. Саме тоді колгоспу комсомолом очолював Віктор Солонченко. Сам родом із Компаніївки, Віктор попросив райком комсомолу направити його в село. Послали у Мар'ївку, де Віктора невдовзі обрали комсомольським ватажком.

Важкувало було. Охопленний безліччю комсомольських турбот, Віктор, однак, не випускав з поля зору основні питання. Спершу навіч належний порядок у внутрішнішній роботі: майже всі ці роки за два останні роки комсомольська організація. По-діловому взявся за створення комсомольсько-молодіжних колективів. Та, мабуть, найбільшу увагу Віктор приділяв проведенню дозвілля молоді. Молоді колгоспники не уявляють нині своє життя без традиційних вечорів відпочинку, клубу молоді сім'ї, проведів до лав Радянської Армії.

За короткий час авторитет Віктора зріс, міццю і бойовитістю стала очолювана ним комсомольська організація. Один із штрихів цікавого і повнокровного життя колгоспної спільни — усі без винятку комсомольці передплатили свою молодіжну газету «Молодий комунар». Цей факт і привів нас у колгосп цього разу.

— У «Молодому комунарі» я, наші комсомольці знаходять багато цікавих і корисних матеріалів. Приємно, що кілька разів писали і про наш колгосп, нашу молоді. Чого не вистачає газеті? Особисто я хотів би прочитати про досвід створення КМК в господарствах.

Віктор не дарма хоче по-знайомитися з таким досвідом. Саме створення КМК — одна з найбільш актуальних його проблем. Парадоксально, але чи не в кожному виробничому підрозділі колгоспу майже половина — молоді. Організувати їх, виділити в окремий виробничий колектив не завжди вдається. Тимчасові КМК на жин-

фоні. А вже кому потрібен новостворений колектив, який працюватиме гірше свого попередника! Отож Віктор розмірковує так: створювати КМК не тільки там, де є можливість, а й де у цьому є виробнича необхідність.

Кожного року все більше молоді залишається в Зеленому та Мар'ївці. Охоче їдуть сюди працювати і з інших господарств,

привітно запрошує до оселі. А там — все така ж чистота і затишок, все таке ж чепуренькою гіркою вишні подушки на ліжку — давні захоплення господарині. На столі, як і тоді, розгорнуті підручники, зошити — студентсько-заочниць Київської сільськогосподарської академії знову готуються вечорами до сесії. І тільки слабенький, проте настирний і ви-

пер, через рік, коли трапилося нагода, бути у цьому господарстві, захоїлося зайти до Лисенків. Тим більше, що Петро потрібен був ще й у справі: недавно на звітно-виборних комсомольських зборах його обрали секретарем комсомольської організації 2-го відділка. Прийняв, так би мовити, сімейну естафету — у минулому році ватажком

Сьогодні механізатор Володимир ЦІЛУЙКО працює на 90-гектарній буряковій плантації колгоспу імені Комсомолу України. Допомагаючи колегам вчасно зібрати врожай, Володимир, як і в своєму господарстві, очолює змагання серед механізаторів.

причому не тільки зі свого району. Бо правління, партійна та комсомольська організації не на словах, а на ділі турбуються про кадри. Один такий факт: тут щороку здається 9—10 будинків для молодих сімей. Створюються умови для праці і змістовного відпочинку. Турбота про колгоспників дає свої плоди: для колгоспу стають звичними високі врожаї сільськогосподарських культур і прирости живої ваги тварин.

ВСЕ ТА Ж ДОРОГА

У цю осінню пору село Зелене, де знаходиться другий відділок колгоспу імені Тельмана, мало відповідає своїй назві — зеленим були тільки поля озимини, що то там, то тут траплялися обабіч дороги. Насправді ж, воно було золотаво-жовтим і рідше — багряно-червоним — саме такі фарби подарувала йому осінь. Так трапилося, що вже другий рік підряд ми приїжджаємо сюди у жовтні, і вже вдруге, їдучи селом, щедро заспаши жовтим листям, думалося, одне і теж: а весною село Зелене, мабуть, і справді, зелене...

Були тут усього раз, проте хату Ольги і Петра Лисенків, молодих агрономів колгоспу, знайшли одразу, без перепитувань — нову вулицю (а вона на горі, над ставком) видно ще при в'їзді в село, а що

могливий, дитячий плач, на який Ольга одразу метнулася у спальню, — був новим і незвичним у цій оселі. Новим і незвичним для тих, хто заходив сюди, як і ми, — раз у рік, а для Ольги і Петра він став

— Тепер нас, Лисенків, троє, — посміхалися Ольга і Петро, агрономи колгоспу, молоді депутати районної і міської Рад народних депутатів.

— Приїдемо ще через рік, може буде четверто? — відказали ми у тон.

А що ж, і приїдемо!

уже своїм, рідним, знайомим — маленькій Валоніці уже два з половиною місяці.

Ну, а тепер невеличке пояснення для читачів. Може пам'ятаєте, дорогі друзі, 7 листопада минулого

року в Зеленому була його дружина.

— Тепер же у неї інші відповідальні комсомольське доручення — ростити доньку, — жартували спільчани. — Тож, приймай справу, Петре...

Почувши це, думкою Петра про «Молодий комунар»-86, ми і попросили врахувати якраз його секретарство: чим саме, у яких питаннях газета могла б допомогти йому.

Верх узяли все ж питання виробничі. Петро читав усі публікації в газеті про бригадний підхід. Вважалося, що газета пропагує його вміло і аргументовано. Проте, ця тема не вичерпана, тим більше, що конкретно, на ділі, часто викидають проблеми перепідбачені — як інколи трапляється і в їхній тракторній бригаді, яка працює на підляді. І газеті слід більше писати, на його думку, про практичний бік справи, більше живих прикладів, досвід.

— Ну, а тепер як секретареві комсомольської організації, мені доведеться взяти під контроль найрізноманітніші питання: і дозвілля молоді, і комсомольське політнавчання і створення належних побутових умов для молоді у селі, щоб не тікала вона звідси, а, навпаки, поверталася на землю батьків і ділів своїх... Тож і далі пишіть про все це.

Що ж сказала про «Молодий комунар» Оля?

— Не бійтеся мене запитати, про що хотіли... Думаєте, як сиджу вдома з лялькою, то й газети ніколи читати? Даремно! І газети читаю, і контрольні виконую, і до сесії готуюсь — цього року поїдемо її здавати утрюх. Хіба ж можемо посрамитися перед нашою ланкою?

Це тепер — наша газета! Ви ж знаєте, що ми обоє родом з інших областей. Проте, коли розповіли ви про нашу сім'ю у газеті, фотографії помістили — я послала її делову замість листа. Ви мої мамі краще від мене розповіли, як ми тут живемо з Петром, як працюємо, як ставляться до нашої праці у колгоспі люди... Нехай наша молодіжна газета і в наступному році буде щедрою на тепле і шире слово про зайняту людину...

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»-86 — це флагман соціалістичного змагання комсомольців і молоді області, це — арсенал раціоналізаторської і винахідницької думки, це — активний помічник групкомсорга і керівника КМК...

РОЗМОВА В УЧИТЕЛЬСЬКІЙ

А тут знайомство було новим. Вірніше — знайомства, у множині. Коли ми прочитали двері в учительську Зеленоїської восьмирічки, за гарною дискусією молоді люди не одразу помітили, що хтось зайшов. Проте поцікавитись, чим саме було викликане таке пожавання в учительській на перерві перед останнім шостим уроком (!) було не зручно: для цього треба бути хоч трохи знайомими. А тут і в селі ще не всі знають учителів — 6 молодих дипломованих спеціалістів прибули сюди у нинішньому навчальному році. І ось знайомство, невинувачено і жартівливо представив своїх колег викладач «найпотрібнішого» предмету — фізкультури Ігор Леонідович Декалонг: Віктор Леонідович Полетаєв — учитель музики, Сергій Миколайович Михайлюта — вчитель історії, Володимир Євгенович Шпиль — учитель російської мови і літератури, Світлана Володимирівна Петруха — початкові класи, Поліна Миколаївна Кобелева — старша піонервожата, і, нарешті, Ольга Василівна Серета — вчитель математики, директор школи. Ось так, шапобліво, повним їх'ям — бо, треба звикати, так до них тепер звертаються їхні учні. А якщо суб'єктивно, мені особисто сцена в учительській нагадувала студентську аудиторію, а не кабінет, мимо якого навіть пустуні проходять серйозними — такими молодими і веселими були її господарі.

Ну, що ж, ми, газетарі, знаємо, що студентська читальня аудиторія найпрогресивніша і найвимогливіша. Що скажете, вчорашні студенти?

— Подобається, як газета веде спортивну тему. І про «Зірку» останнім часом цікаво пишете, об'єктивно... — це, як ви здогадалися, учитель фізкультури.

— Я не пропускаю жодного «Диск-залу», — а це вже учитель музики. — Є нарікання — не заричити малоюте точно. Та й пісні на замовлення дуже часто — однієї сезонишній шлягер. Я розумію, що які замовляють — такі й друкує, знаю, що й замовляють їх найкращіше наші учні... Тому й пропоную: у наступному році давайте поговоримо всерйоз про сучасну естраду пісню...

— Студентським проблемам більше уваги — ми по-старинці шукаємо їх у газеті, — ця думка повторювалася кілька разів.

А на прохання молоді педагогів пообіцяли статі у наступному році нашим колективним читачем, і колективно висловити свої зауваження і побажання щодо газети-86.

Л. ЯРОМЛЕНКО, А. БЕЗТАКА.
Колгосп імені Тельмана, Компаніївський район.

ВРАХОВУЮЧИ ВАШУ ДУМКУ

ТВІЙ

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ

КВИТОК

Н. ВИДАЙКО, студентка:
У кожного з нас був різний той день і час, а можливо й різніми були обставини, за яких нам вручається комсомольський квиток. Проте спільними були хвилювання — і в чеканні своєї черги під дверима, де йшло бюро райкому комсомолу, і в урочистій тиші, коли перший секретар райкому ЛКСМУ тис тобі по-дорослому руку і вітає зі вступом до Ленінської Спілки. А пам'ятаєте, друзі, з якою гордістю ви принесли того вечора квиток додому, як боялися його навіть дати потрапити у руки молодшому братикові чи сестричці? Ну, якщо, це ваш перший у житті документ. Та ще й який...

І ось пройшло кілька років. Навіть у ставленні до свого комсомольського документа (я уже не говорю до комсомольських обов'язків) з'являється недбалість. Відмітка про сплату внесків не проставляється на то місяцями — роками. Мені, як комсоргу групи доводиться перевіряти квитки у комсомольців, і, зовнішній вигляд окремих, м'яко кажучи, засмучує. А дехто взагалі їх губить, не взажачи це великим гріхом. І досі ображається на членів комітету комсомолу одна наша однокурниця, на яку наклали стягнення у зв'язку із втраченою комсомольського документа... Наклали стягнення, а може треба було виключити? Якщо не зрозуміла своєї помилки, ображається — значить не дорожить своїм квитком? Такий висновок напрашується...

Не хочеться вірити, що такі ось комсомольці можуть «відсиджуватись» і «викручуватись» у комсомолі роками. І ще більше у те — що про них знають у комсомольських організаціях...

ВІД РЕДАКЦІЇ: «Твій комсомольський квиток» — так назвемо серію публікацій «МК» у наступному році по внутрішнішній роботі. Це — і підказана читачами розмова про ставлення до комсомольського квитка, до свого членства у лавах ВЛКСМ. Це — і перевірка дисциплінованості комсомольців — сплата членських внесків, це — і комсомольський облік, виконання комсомольського доручення, неформальні справи, неформальні звіти. Словом, поговоримо про все те, що легко підійти до класної «формалізму», якому (навіть сьогодні) у комсомолі не місце.

вах, КМК автогаража — цього, вважає, Віктор, для такого колгоспу надто замало.

З іншого боку Віктор як комуніст, член правління розуміє, що КМК заради КМК — справа несер-

бування трішки скраю — запам'яталося ще з першого приїзду.

Тільки прочитавши двічі — веранда зустріла, як і рік тому, розмаїттям хрипінням. Аж ось і Ольга на порозі — впізнала одразу.

року у «Молодому комунарі» був надрукований фоторепортаж «Дорога щастя й радості», що розповідав про сім'ю молодих спеціалістів колгоспу імені Тельмана? Знайомство запам'яталося, тож і те-

Зробити знімок з комсомольсько-молодіжного колективу Зеленоїської 8-річної школи (виявляється і тут може бути КМК!) у повному його складі нм не вдалося — прозвонив дзвоник і вчитель розійшлися по класах. А **СЕРГІЙ МИХАЙЛЮТА**, **СВІТЛАНА ПЕТРУХА** та **ВОЛОДИМИР ШПІЛЬ** мали у цей час «вікно». Вони і представляють сьогоднішній підколектив школи у нашому фоторепортажі.
Фото **М. САВЕНКА**.

П'ять років працює пропагандистом системи комсомольської політосвіти колишній директор радгоспу «Маріампільський» Іван Гаврилович Міщанин. Нині він на заслуженому відпочинку, та не може комуніст сидіти без роботи. Працює головним зоотехніком у цьому ж господарстві.
На знімку: І. Г. МІЩАНИН серед вихователів дитсадка «Сонечко» (с. Лугана).
Петрівський район.

ДУМАЄМО, БОРЕМОСЯ, ЖИВЕМО

ТАК НАЗИВАЄТЬСЯ спецвипуск «Молодого комунара», перший номер якого ти, дорогий наш читачу, одержав рік тому. За час, що минув відтоді, ти одержував його щокварталу. Цей рік можна було б сміливо назвати періодом формування тематики спецвипуску. Постійну прописку на його сторінках одержали рубрики «Фестивальна орбіта», «Суспільство і ти», «Обов'язок», «Твоя життєва позиція», «Про нас за рубежем», «Радянський Союз очима зарубіжних гостей», «Духовна криза «вічного світу» тощо.

Спецвипуск розповідав тобі про те, як молодь області готувалась до XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, познайомив з його учасниками, із їхніми спогадами про фестиваль. Через усі чотири номери спецвипуску пройшла тема боротьби за мир, проти гонки озброєнь. Йшлося про внесок молоді Кіровоградщини у справу миру, про воїнів-земляків, які з честю виконували свій міжнародний обов'язок на землі Демократичної Республіки Афганістан. Про те, як прагнення миру, велика сила ідей дружби і співробітництва між народами позначаються на житті простих радянських людей, колгоспників і військових, повідала у своєму нарисі Н. Гарас з Новоукраїнського району «І відлучає в серці тривога». У багатьох публікаціях спецвипуску ми намагалися говорити з тобою про найголовніше — відповідалось перед Батьківщиною, перед рідним народом і власною совістю за кожний свій вчинок. У підготовці, визначенні тематики спецвипусків немало допо-

ося коло тем, які визначатимуть тематичну спрямованість випуску «Думаємо, Боремося, Живемо». Ми постійно надаватимемо можливість поділитись з читачами «Молодого комунара» враженнями од знайомства з нашою дійсністю зарубіжним гостям області, спеціалістам з інших країн, які працюватимуть на Кіровоградщині. Окремий розділ буде присвячено інтернаціоналістам. Зокрема, ми розповідатимемо й про тих, хто побував в інших країнах, допомагав їхнім народам у будівництві, в охороні здоров'я тощо. Поряд із розповідями про діяльність зарубіжних підприємих центрів, імперіалістичних розвідок, консультацій з приводу становища країни, розташованих у «гарячих точках» земної кулі, ми друкуватимемо й матеріали про тих, хто в тій чи іншій мірі потрапив під вплив ідеологічного противника (якщо такі, звичайно, знайдуться серед молоді). Ми продовжимо й серію публікацій про справжніх ідейних бійців.

А ще хочеться додати, що матеріали контрпропагандистської спрямованості будуть з'являтися не лише на сторінках спецвипуску «Думаємо, Боремося, Живемо». Вони знайдуть своє місце і в «Світлогляді» та інших тематичних полосах, з'являтимуться і в суботніх номерах. Сподіваємося, що, знайомлячись із ними, ви частіше й глибше задумуватиметеся над таким складним життям сучасного світу, швидше займете у ньому позицію не стороннього спостерігача, а активного учасника суспільного життя, борця за комуністичні ідеали.

Відділ пропаганди «МК».

ВРАХОВУЮЧИ ВАШУ ДУМКУ

ФОРМАЛІЗМУ—

НЕ ТРЕБА

Г. В. ЖУРАВЕЛЬ, завкабінетом політосвіти Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району:

Я не перший рік маю справу з політосвітою, зокрема в комсомольських політшколах. І можу з певністю сказати, що найбільше у їхній роботі шкодить формалізм. А прояви його можуть бути найрізноманітніші. Скажімо, формальний підхід до визначення часу занять, без врахування потреб робітників, об'єктивних умов (комусь саме у цей час треба, наприклад, забирати дітей з дитсадка), може призвести до зниження рівня відвідування або втрати інтересу слухачів (хіба може молода мати, знаючи, що нікому забрати дитя, уважно слухати пропагандиста?).

Я вже не кажу про формальне ставлення деяких пропагандистів до занять. Не зачіпав «Молодий комунар» цього питання і з іншого боку: стосовно формального ставлення слухачів до навчання.

Мені здається, що серія гострих, безкомпромісних публікацій на цю тему посприяла б не лише підвищенню рівня політосвіти комсомольців області, але й зростанню інтересу читачів газети до публікацій на цю тематику.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Справді, поверховість, формальний підхід в підготовці до політзанять ще не зжиті в деяких школах системи комсомольської політосвіти області. Тому в наступному навчальному році відділ пропаганди «Моло-

дого комунара» свідливо з науково-методичною радою з питань комсомольської політосвіти при Будинку політосвіти обкому Компартії України, починаючи з листопада 1985 року, регулярно готуватиме публікації на пропонувану тему. У 1986 році ми надамо слово пропагандистам і слухачам, які захочуть висловитися з приводу організації політнавчання; в інтерв'ю, кореспонденціях, статтях йтиметься про конкретні прояви формалізму та шляхи його подолання. В розмові зможуть взяти участь усі бажаючі.

ЗАЗИРНЕМО

В ІСТОРІЮ

В. ДАРЕНКОВ, Світловодський район:

В інших газетах та журналах час від часу я знаходжу замітки та великі статті про минуле тієї чи іншої місцевості, про перебування там відомих людей та пов'язані з цим цікаві події, про історію творів мистецтва. Мені здається, ваша газета тільки виграла, коли б більше писала про це.

ВІД РЕДАКЦІЇ: «Сторінки історії» — так називається рубрика, під якою ми подаватимемо матеріали про цікаві краєзнавчі дослідження, про експонати музеїв Кіровоградщини та інших міст; ви познайомитеся із враженнями від поїздок, зустрічей з людьми цікавої долі, артистами, письменниками, художниками. Зокрема, невдовзі ви зможете прочитати замітки про відвідини музею великого російського поета Сергія Єсеніна, 90-річчя котрого відзначається нинішнього року.

СЛОВО ГРОМАДСЬКОГО КОРЕСПОНДЕНТА

НАША ГАЗЕТА

Пригадую своє знайомство з «Молодим комунаром». Мої колеги жваво обговорювали газетну публікацію, яка не залишила й мене байдужою. Звідтоді зацікавила газетою, передилатала її. Ось уже й третій рік у нас в сім'ї кожен читає «Молодий комунар».

Скажу, що наша сім'я передплачує чимало газет і журналів, але найпершою в руки ми беремо «нашу», тобто «Молодий комунар». «Нашою» її звуть діти. І ми звикли, бо вже не один рік я сама пишу. Відгукуюсь на дискусійні надруковані статті, які зачіпають, як кажуть, за живе. Бо хочеться поділитись своїми думками і враженнями, досвідом. Так і стала позаштатним кореспондентом газети. Тепер часто заходжую в редакцію, отримую завдання, змістовну, кваліфіковану допомогу журналістів. Пишу на різні теми. В першу чергу про людей, які трудяться в комуністичній системі, де працює сама багато років і знаю наші досягнення й недоліки. В пам'яті цікаві рейди, які організовувала редакція і залучала до участі в них громадських кореспондентів... Одне слово, можна було б багато розказувати про контакти з редакцією, про опубліковане. А як приємно відчувати, коли твій виступ в газеті не залишився непоміченим, допоміг комусь!

Часто хороші відгуки чую від колег: на «Клуб молоді сім'ї», «Вітрила», «Диск-зал», «Вітряк»...

Якоюсь випадково в одній

розмові почула, що деякі студенти КІСМу передплачують газету на гуртожиток, навіть не читаючи... Прикро. А чому? Причина вагома. Частіше треба друкувати матеріали про студентське життя, їхні проблеми, труднощі, інтереси. Виходить, що ось скільки хлопців і дівчат лишається піти збоку швидкоплинної життєвої течії. Гадаю, редакції слід подумати над цим.

І ще хочеться поділитись однією думкою. Я помітила, стежачи за газетними публікаціями, що не з усіх районів надходить до редакції інформація так, як це потрібно. Взагалі, кореспондентів, репортажів, заміток, нарисів з сіл, віддалених районів, під якими б підписався громадський кореспондент — не густо. І це напевно, не означає, що там немає їх. Але що потрібен тісний контакт позаштатних із журналістами — це без сумніву. Кіровоградціан простіше, бо ближче. Однак консультації, обмін досвідом потрібен усім. Думаю, що журналісти газети зроблять висновок і шукатимуть частіше дорогу до громадських кореспондентів, буваючи на місцях. Але й корисною була б бодай одна в рік зустріч позаштатних кореспондентів в редакції. Два роки тому такий зліт редакція провела. Невже він себе не виправдав?

Л. КРАМАРЕНКО, громадський кореспондент «Молодого комунара».

м. Кіровоград.

НА ОБЛАСНИЙ Дошці пошани красується портрет людини з лагідним поглядом добрих очей. То — Іван Карпович Вільний, почесний майстер спорту СРСР, старший тренер збірної області зі стрільби, наставник фізкультурних активістів «Колоса». Він виховав цілу плеяду висококласних спортсменів, які не раз захищали честь області на республіканських і з'єднаних турнірах. Лише в цьому році нагородили з першості УРСР привезли його учні майстри спорту Маргарита Заяц, Олена Чернявська, Костянтин Мандрик. Останній дебютував на європейській першості, де також домігся

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»-86 — це не лише змістовні матеріали на теми атеїзму, комсомольської політосвіти, інтернаціонального виховання, але й гостросюжетні публікації про твої, молодий сучаснику, місце і роль в ідеологічному протиборстві двох систем, побудовані на фактах життя молоді області.

мужності довелося мені потрапити в ці жовтневі дні — дід вдома розмовляв з внуком про виміри любові до Вітчизни, рідної землі, про вірність Батьківщині і високий обов'язок захищати її.

зустрічається на різних турнірах, дає йому лише п'ятдесят. От і онук говорить:

— А ти, дідуно, справді молодий і дуже симпатичний у нас. Треба ж зуміти так! Й секретів немає

НА УРОК МУЖНОСТІ

Є ВИМІР ЛЮБОВІ

успіху, виступаючи за збірну країни. Костянтину не вистачало всього чотирьох очок, щоб стати майстром спорту міжнародного класу.

Пишеться Іван Карпович, тим, що стали майстрами спорту його сини — Валерій та Ігор. Стендовим спортом захоплюється вже й внук, шістнадцятирічний Вадим — син Валерія. Юнак уже виконав норматив першого спортивного розряду.

Іван Карпович часто виступає на уроках мужності в школах обласного центру, розповідаючи юнакам та дівчатам, як бив фашистів разом з бойовими побратимами в партизанському загоні, а потім у діючій армії.

На своєрідний урок

ПРОСТІ, задушевні, щирі слова ветерана:

— Я, може, тільки тому й живу в тій страшній круговерті, що мав міцні руки і зірке око — снайперський приціл не відводив мене. Ось нині вам, юним стендовикам, «елегко на тренуваннях, а ще важче на змаганнях. Та це аж ніяк не порівняєш з тим, що там, в пісі, який оточували не раз карателі, намагалися знищити народних месників. День, цілу добу доводилось бути в неймовірній напрузі. Сотні, тисячі годин напружи. І ми вистояли. Бо мали помститись ворогові, прогнати його з нашої землі.

Івану Карповичу вже шістдесят два. А дехто з його колег, з якими він

в цьому...

— А який там секрет. Все це він, його величність спорт. Якби хоч не місяць відцурався його, одразу б атакувала старість. Однак я поки що над нею владарюю.

Триває розмова про героїзм, мужність. Внук запитує діда:

— Що скажеш про подвиг? З чого він починається, де його вершина, хтс зверхній найбільший подвиг?

— Найбільший — народ наш. А проявити героїзм це, по-моєму, зробити і те, чого не можна, здається, зробити — пересилити себе, прогнати страх, «ров своєї не пожаліти заради того, щоб врятувати товариша, всіх своїх бойових друзів.

— Я знав багатьох героїв, — продовжував свою бесіду з онуком Іван Карпович. — Одним з кіровоградців захоплювався найбільше. Він майже мій ровесник — Григорій Олександрович Куроп'ятников, Герой Радянського Союзу, старшина другої статті, моряк-чорноморець, якому встановлено обеліск на прикордонній заставі, його ім'я названий військовий корабель.

Дід говорив з внуком про підготовку до армійської служби, розповідав про ордени і медалі, статuti Збройних Сил. Іван Карпович з гордістю дивився на Вадима: він уже досяг немало — став значківцем ГПО, першорозрядником, має неабияку волю, старання, навчаючись в СПТУ на тесляра, вміє переборювати труднощі. І все ж хлопець ще не загартував себе сповна духовно. Тож Іван Карпович ставить йому за приклад батька — і спортом займався Валерій, й інститут закінчив, став досвідченим співробітником в органах внутрішніх справ. Ігор он теж висококласний спеціаліст на заводі. Чесними і діловими справами на шляху до мети допоміг стати синові спорт і Вадим знає, як йти до перемоги чесно. Йому наказав діда:

— Зібрати всі фізичні сили і волю. Ні на крок не відступати, наближаючись до визначеної висоти.

Дід дивився на внука добрими лагідними очима. Він був переконаний — внук виросте справжньою людиною, він не підведе його, фронтовика, партизана-снайпера.

М. ШЕВЧУК.

м. Кіровоград.

ЧЕКАЄМО НА ДИСКУСІЮ

**Н. НАГОРНА,
Н. АЗАМАТ,
учениці III курсу Кіровоградського техніку-
му радянської торгівлі:**

Часто в торгівлю потрапляють випадкові люди. Їм байдужа їхня професія, вони не переживають за її престиж. І працюють аби-

як. Чи не тому на обслуговування у торгівлі найбільше нарікають?

Ми вчимося в технікумі радянської торгівлі. Вже самі не раз стояли за прилавком. І з власного невеличкого досвіду знаємо — є й різні покупці. Одні доброзичливі, інші — завжди чимось незадоволені.

І як з такими не обходиться, як не намагайся вгодити — все їм не так. Не тільки продавець буває винен в конфліктних ситуаціях, хоча найбільше все-таки залежить від нього.

До чого ми ведемо? Хочеться, аби в «Молодому комунарі» з'явилася серйозна розмова про куль-

туру обслуговування населення. Такі публікації, принципові й відверті, ми охоче прочитаємо, візьмо участь в дискусії, вони допоможуть нам, майбутнім працівникам торгівлі, очима покупця глянути на свою роботу. Та й деякі покупці подивляться на себе збоку. Думаємо, що така розмова знайде свого читача.

І ще одна пропозиція. Цього навчального року ми закінчуємо технікум. Не завжди до молодих спеціалістів ставляться сер-

йозно. Нам здається, тут також є про що поговорити.

ВІД РЕДАКЦІЇ: 17 жовтня «Молодий комунар» опублікував лист мешканця м. Кіровограда, в якому порушуються саме питання культури обслуговування населення, закликав читачів взяти в розмові участь. Перші відгуки уже на редакційному столі — не обійшли стороною читачі опублікованого листа. А те, що відгуки різні — дає під-

стави говорити, що дискусія передбачається гострою, серйозною.

Щодо другої пропозиції учениць технікуму, то в наступному році редакція збирається опублікувати цикл проблемних матеріалів під умовною назвою «Як справи, молодий спеціалісте?». Просимо читачів підказати нам адреси відраджень, досвід і проблеми, що стосуються становлення молодих спеціалістів на підприємствах, в колективних господарствах, навчальних закладах.

Хто буде хорошим

РОЗПОВІДАЄМО
ПРО ПРОФЕСІЮ

Дорога редакціє!

Після закінчення школи я хочу стати клубним працівником. Але батьки мої проти. Вони кажуть, що робота ця несерйозна. Розкажіть, будь ласка, про цю професію.

**Лариса Н.
Олександрівський район.**

Я познайомилася з твоїм листом, Ларисо. На жаль, існує ще думка, що робота клубного працівника полягає у тому, щоб просто роззажати людей. Невно, така думка виникла про цю професію і у твоїх батьків.

Проте мені є чим заперечити. Клубна робота вимагає від кожного працівника неабиякого уміння спілкуватися з людьми. Наш Палац культури — професійний. Часто ми буваємо на кіровоградському виробничому об'єднанні по сім'ях «Червона зірка», зустрічаємося з робітниками, організуємо для них вечори-портрети, вечори-зустрічі. І кожен з цих вечорів має бути не схожим на інший. Доводиться переглядати велику кількість літератури у пошуках чогось нового, знайомитися з трудовими колективами, вивчати окремих людей. І лише після цього ми починаємо працювати над створенням сценарію, бо, на жаль, методичної літератури по проведенню масових заходів небагато, і тим більше, не можна їх всі готувати за одним рецептом. На мій погляд, робота клубного працівника споріднена з роботою журналіста — адже та сама творча кухня по створенню сценарію, що й по підготовці газетної публікації. Треба обов'язково зуміти з великого обсягу матеріалу виокремити найголовніше, треба вміти працювати зі словом.

Роботу клубного працівника я вважаю не з легких. Звичайно, тим хто приходить на вечори, наша робота видається легкою. І це зрозуміло. Адже глядач нас, клубних працівників, бачить красними, усміхеними. І йому невідомо, що, готуючи черговий вечір, були в нас і довгі

вечори у бібліотеці, і зайняті вихідні дні, був розпач від того, що щось не вдається, як думалося.

Чи кожний бажаючий може стати працівником клубу? Звичайно ж, ні. Доброзичливість, комунікабельність, вигадливість, енергійність — ось ці основні риси, які мають бути притаманними людям моєї професії.

Нерідко, особливо у сільських клубах, робота не ведеться. Є завітком, і технічно заклад культури обладнаний, а роботи немає. На мій погляд, це насамперед свідчить про пасивність клубного працівника. І замок на дверях клубу — це його візитна картка.

Отже, якщо ти, Ларисо, вирішила стати клубним працівником, то зваж спочатку, чи здатна ти взяти на себе відповідальність по організації культурного дозвілля людей. Адже це одна з найважливіших ланок у вихованні людини. Зваж добре всі «за» і «проти». І лише тоді подавай заяву до училища чи інституту.

**Т. НЕЛЮБІНА,
завідуюча кабінетом політосвітро-
боти Палацу культури імені Жовтня.**

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Майже щодня до нас надходять листи від старшокласників, у яких вони запитують, де можна набутися тієї чи іншої професії. У них наші дописувачі нерідко просять розповісти про професію, які вони вирішили обрати для себе. Спілрозмовниками цих юнаків і дівчат на сторінках нашої газети стануть у наступному році робітники і механізатори, шофери і кіноактори, тренери і кібернетики, лінотипісти і кулінари, мільйонери і радіомонтажники. Вони поведуть з тим, хто стоїть перед вибором, розмову про всі привабливі і непривабливі сторони своєї професії, щоб молоді, зваживши всі «за» і «проти», не помилилися, обираючи собі стежку на все життя.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»-86 — це і вікторини, і спогади, і подорожі, і знайомства, і навчання. Тобі, старшокласнику, студент, молодий робітник, газета у наступному році пропонує узяти участь у дискусіях на теми «Я б в робітники пішов», «Любов завжди права» та інших, які тебе зацікавлять.

Автограф для вас

Три роки тому розмовою наших кореспондентів з першим лауреатом республіканської літературної премії імені нашого земляка Юрія Яновського київським письменником Євгеном Гуцалом газета започаткувала нову рубрику «Автограф для читачів «Молодого комунара». Звідтоді вона регулярно з'являлася на полосах газети. Автографи читачам за цей час запропонували нові лауреати премії імені Юрія Яновського письменники Микола Кравчук і Юрій Щербак, гості нашого міста поети Євген Долматовський і Дмитро Ізано, відомий радянський кінорежисер Ельдар Рязанов і естрадний співак Вахтанг Кікабідзе.

В читачів ця рубрика щоразу викликає підвищений інтерес, редакція після кожної публікації «Автографа» отримує відгуки, замовлення. Ось і недавно ми отримали листа-замовлення: «Шановна редакціє! Читачам газети цікаво було б зустрітися на сторінках газети з воротарем славної київської футбольної дружини Михайлом Михайловичем. Адже не всі навіть знають, що він наш земляк (М. Михайлов навчався в середній школі № 11 м. Кіровограда), вихованець кіровоградського спорту». Студентка з обласного центру не назвала свого прізвища, та не в цьому суть — пропозиція її нам здалася справді цікавою. Читачі «МК»-86 зустрінуться в наступному році зі стражем футбольних воріт київського «Динамо» Михайлом Михайловичем (сподіваємось і віримо, що на той час він уже буде чемпіоном СРСР з футболу 1985 року).

Протягом наступного 1986 року «Автограф», як і досі, постійно з'являтиметься в газеті. «Молодий комунар» запропонує цікаві розмови з ведучою телепередачі «Музичний кіоск» Елеонорою Беляєвою, народною артисткою СРСР Адою Роговцевою, нозим лауреатом премії імені Юрія Яновського, українським новелістом Семеном Жураковичем.

А чий би ще автограф хотів би отримати ти, читачу? Запропонуй нам адреси людей, які живуть, працюють і творять на Кіровоградщині.

Детективна історія, яку довелося розплутувати слідчому Максимові Карому, розпочавшись із розшуків убивці, несподівано обернулася пригодницьким сюжетом.

У міському парку знайдено тіло людини, що стала жертвою злочинців, які спокусилися трьома тисячами карбованців звідчаєного сімейними незгодами молодика Убивці будуть знайдені досить швидко, але слідство на цьому не припиняється. Максим Каро зацікавлене та обставина, що в руці вбитого знайдено золоту монету. Але «золотий» відблиск має і справа про квартиру пограбування фотографу Христюка, яке сталося за вельми дивних обставин... Який зв'язок між цими двома подіями? Звідки взялися в місті старовинні золоті монети?

Так у повісті молодого прозаїка Юрія Дмитренка з'являється загадкова історія скарбу, захованого згідно з легендою — на дні таємничого озера в Чорному лісі неподалік від Знаменки не ким іншим, як «батьком» Махном. Сюжет повісті довший час розвивається двома лініями. Максим Карий, щойно одержавши підвищення в чині, веде слідство у справі вбивства, а тим часом професор-ботанік Довгай організовує експедицію в Чорний ліс для вивчення флори в зоні озера. Експедиція ця, по суті, добровільна, через те до складу групи потрапляють люди дуже різні. Серед них — і випадковий знайомий Юрія Васильовича Довгай, невдовжений студент Олег Іванюта. Він, як стає відомо, цікавиться історією, захоплюється підводним

РЕЦЕНЗУЄМО НОВУ КНИГУ

СЛІДСТВО ВЕДЕ МАКСИМ КАРИЙ

плаванням, отож, потрапивши до озера, цілком дивно не розлучається з аквалангом...

Саме Іванюта виявляється, врешті-решт, тим останнім «вузликом», до якого поступово добиратиметься слідчий Максим Карий. Спокуса жити легко і «красиво» штовхає Олега Іванюту на розшуки скарбу, і він мети своєї досягає. А збуваючи знайдене золото за великі гроші, йде на низку злочинів, послідовність, мотиви і учасників яких належить розгадати Карому.

Читач, який візьме до рук повість Ю. Дмитренка «Скарби мовчать», буде вражений тим несподіваним інтересом, який викликає детективно-пригодницька інтрига твору.

Але Ю. Дмитренку не завжди вдається бути достатньо глибоким і переконливим саме у людно-знавчій, психологічній сфері. Загалом, надто ескізно окреслено образ слідчого Максима Карого. На початку повісті Карий щойно поміняв лейтенантські погоони на капітанські; автор атестує свого героя, як здібного юриста (його і в званні підвищили після успішно завершеної справи позачергово!). Наше знайомство з героєм зміцнює віру в нього. Але чому все-таки досить рідко стаємо ми свідками внутріш-

ньої роботи інтелекту й душеї капітана Карого? Чому загубилася в повісті «лінія» його стосунків з трохи химерною журналісткою Світланою?

Здається, це найслабша лінія в творі, введена, по-видимому, для «інтимізації» оповіді і для збільшення числа точок, з яких освітлювався б характер Карого. Проте, відчувається, що автору нелегко було вирішити, як розгортати подальший хід сюжету в цьому напрямку. Тому він несподівано поспішив закінчити психологічно непростий «роман» Карого багатозначним натяком: не хвилюйся, читачу, все складається якнайкраще! І з'являється на обличчі капітана, заклопотаного справами, і загалом, дещо спантеличеного поведінкою Світлани, соціальна усмішка. Бути молодому щастю! Хоч, повторю, до такого фіналу в цій частині повісті підведена Ю. Дмитренком сніломіть.

Ідентифікація, більша виразність характерів — все це потрібно і детективу, жапу, що користується в широких читачьких колах великою популярністю. Популярність же повинна зобов'язувати детектив — це серйозно!

**В. ПАНЧЕНКО,
член Спілки письменників СРСР.**

ВІД РЕДАКЦІЇ: Публікуючи рецензію на пригодницьку повість нашого земляка Юрія Дмитренка (книга побачила світ нинішнього року у видавництві «Молодь» в серії «Перша книга прозаїка»), редакція обіцяє читачам нову зустріч з головним героєм твору слідчим Максимом Карим. «Молодий комунар» наступного року друкуватиме нову захоплюючу гостросюжетну повість Юрія Дмитренка «Обшук без дозволу» про неспокійні будні Максима Карого, про його юних помічників, піонерів експериментальної школи-інтернату, які допомагають слідчому натрапити на слід зграї розкрадів соціалістичної власності.

Клята Гіппората.

(Устинівська райлікарня).
Фото М. САВЕНКА.

В ИНОСИЯЧИ в заголовку статті це слово, я мала на увазі те, що буду говорити не просто про парк, який знаходиться в Новомиколаївському мікрорайоні Кіровограда, а саме про Парк як частину нашої духовної культури. Для мене особисто цей масив ще й тому іменується Парком, що без нього важко уявити мої веселі шкільні роки. Урокисті піонерські літні, спортивні свята, суботники, розваги, найдоржчі таємниці подруг, довірені в прозорі вечори — все це Парк. Сюди ми приходили зграйками готуватися до екзаменів, тут знайшов нас уягель математики, коли ми з дитячою жорстокістю приготувалися зирати урок. А он там ален... Одним словом, Парк. І я переконана, що для більшості жителів Нової Миколаївки цей парк має таке ж значення, як і для мене. Тепер я рідко сюди зазираю і лише озброївшись редакційним завданням, знову блукаю між високих дерев. Десь у куточку учнівської пам'яті зринають знайомі рядки: «Они все те же. Все тот же их приятный сердцу шум...». Дерев не шумлять, — осінь, вони тихо ронять багряне листя. Догорають клени. Парк наповнений життям. На дитячому майданчику — гамір, сміх. Це — учні 1-2

класів школи № 27. Вони приходять сюди майже кожний день — «на природу». Граються, збирають букети кленового листя, спостерігають за деревами: які з них раніше втрачають вбрання, на

ку викликає сум, починаю чи вже з огорожі. Устаючка з'явилася звідкись — парк не слід огорожувати. Але розібравши огорожу до половини, так і залишили. Тепер підходити до парку просто неприєм-

школи № 3 А. І. Василенко, — це наш парк. Двічі на рік весною і восени ми займаємося його благоустроєм. Кожен клас має свою ділянку, за яку відповідає. Цієї весни ми принесли в парк 58 шпаківень, посадили більше півсотні дерев. Але матеріально, як ви розумієте, школа не може парк утримувати. Та й розібрати до кінця огорожу дітям не під силу. Неприємно бачити постійно перед очима купи бітгої цегли.

Парк і клуб, як свідчить табличка, підпорядковані «Червоній зірці». Парк носить ім'я Якова Петровича Крючкова, людини, яка пройшла шлях від простого робітника до директора заводу, відомого далеко за межами нашої країни. У нашого керівництва виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка», як видно, не болить голова від того, що в центрі красивого, затишного житлового масиву Нової Миколаївки вражає безгосподарністю парк. «Скільки я вже звертався і в партком заводу, і в завком, — говорив завгоп школи П. К. Винниченко, — допомагайте ж нам, але крім обіцянок, нічого не чує. Звичай-

но, кошти виділяють на ремонт клубу, обладнання парку, але справа не тільки в коштах. Тут люди потрібні, рука господаря. Ремонт житлового відділу займається. Спробуйте з ними домовитися про вчасний ремонт. А парком часом занедбаний».

Сьогодні на моєму письмовому столі лежить чужа книга «Поезія садів». Її автор, академік Д. С. Лихачов, говорить: «Сад і парк — це живі, діючі результати діяльності людей і умов природи». На думку Дмитра Сергійовича, парк

і сад не можна розглядати самі по собі, вони пов'язані з іншими видами мистецтва (мистецтва!), насамперед з поезією, і становлять естетичний клімат епохи».

Важко співставити «естетичний клімат епохи» з уламками огорожі парку імені Крючкова, та, на жаль, доведеться це зробити, якщо виробниче об'єднання «Червона зірка» продовжуватиме дивитися на них, як на руїни Колізею.

В. ЛЕВОЧКО.

яких листя тримається довше. Вчителька Ж. С. Волошина, уважно спостерігає за своїми вихованцями, які веселяться на свіжому повітрі. «Хороший парк, — говорять вона мені, — але так жалко, що мало в ньому умов для активного відпочинку дітей. Дві каруселі, дві гойдалки, гірка, турнік. І все. Обладнали б його краще». Я погоджуюсь і мимоволі порівнюю — колись дитячий майданчик був багатогрунтішим.

Так, шкільний стає пар-

но, такий непривабливий вигляд мають центральні ворота і напізруйнована огорожа напроти школи № 3. Можливо, комусь хочеться мати перед очима руїни Колізею чи там афінського Акрополя? Будемо відверті, на подібні лаври новомиколаївському парку претендувати важко. «Ми цей парк любимо, — говорять завуч

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»-86 запро-
сить вас на репетицію цікавого само-
діяльного колективу, у кінозал, на
дискотеку, у театр, на лано природи
і допоможе побачити там усе най-
краще, найнеповторніше;

**НАС БАГАТО
ЧОМУ ВЧИЛИ...**

Олена К.,

студентка Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна:

Дорога редакціє! Ми з Андрієм вирішили одружитися. Мій майбутній чоловік інтелігентна людина. Сама я люблю музику, граю на піаніно, вчуся в інституті. Але у нас з Андрієм виникло побоювання щодо того, чи зможемо ми з самого початку організувати наш побут. Нас в школі і в інституті

багато чому вчили, проте про економічні основи молодого сім'ї там не говорилося нічого. Отже, ми вважаємо, що на сторінці «Аудиторія» були б доречними публікації про організацію побуту і дозвілля студентської сім'ї.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Проте, як самим змайструвати книжкову полицю або дитяче ліжко, як розрахувати сімейний бюджет, щоб грошей вистачало від стипендії до стипендії ви дізнаєтесь з «Аудиторії» у наступному році. Там же ми будемо вмішувати адреси підприємств, які запрошують на поодиначу роботу студентів денного відділення вищих навчальних закладів. І проблема організації сімейного дозвілля, гадаємо, не буде обійдена стороною. Про досвід організації такої форми дозвілля розповість «Аудиторія» у одному з січневих випусків.

Про неї уже писала районна газета: колишній фронтосин П. П. Караванський дякував листоноші за чуйне ставлення до людей, ввічливе обслуговування. Тану подяку листоноші Людмилі Петрівні СЕРЕДЕНКО в селі Олексіївці Добровеличківського району міг би скласти кожен із 220 її адресатів. Листоноша не тільки вчасно розносить журнали й газети, бажані листи, а й приймає у людей телеграми, листи, платню за користування радіо, електроенергією... Нести добрі новини, радість у кожен дім — цьому вчив її батько, який також працював поштарем. Більше десяти років дочка продовжує його справу.

Фото В. ГРИБА.

ВРАХОВУЮЧИ ВАШУ ДУМКУ

ПОТРІБНІ КОНКРЕТНІ АДРЕСИ

Г. Г. АЗУКОВА, модельєр-конструктор Олександрівської фабрики індошиття й ремонту одягу:

На сторінках «Молодого комунар» час від часу з'являються матеріали на теми молодіжної моди. Але, мені здається, немає у цьому системи й цілеспрямованості.

Думаю, мою пропозицію підтримають інші читачі, й особливо читачки: у «Клубі молодого сім'ї» започаткувати постійну рубрику, скажімо, під назвою «Пропонуємо вам». Під цією рубрикою слід давати не лише відомості про напяр-

ми моди, а й пропонувати конкретні адреси в містах та селищах області, де можна, скажімо, пошити ті чи інші речі. Взагалі, добра було б, якби під цією рубрикою періодично виступали побутовіки області з інформацією про вигідні й необхідні саме для молодого сім'ї форми обслуговування.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Подібні пропозиції вже не раз зустрічалися у цього річного пошти «Молодого комунар», а також у відповідях на анкету «Молодий комунар»-86. Тому пропозицію ввести з січня 1986 року рубрику «Пропонуємо вам...» приймаємо. А остаточно вирішити, якими бути матеріалам під цією рубрикою, пропонуємо тим, хто передплатив обласну молодіжку на наступний рік. Так що чекаємо ваших листів, друзі газети!

На спортивних базах Новгородки відбулися фінальні поєдинки з багатоборства ГПО, що входять до заліку обласної спартакіади колективів фізкультури системи споживчої кооперації. До трійки призерів тут увійшли багатоборці з Новгородки, Кіровограда та Компаніївки. Високі результати домоглися на вогневому рубежі представниці Долинського району Олена Румінна і Тетяна Музіка. На знімку: О. РУМІННА, Т. МУЗІКА.

Фото С. ФЕДЕНКА.

Клуб—гніздо «зальотних птахів»?

«Нема куди піти відпочити!», «Не знаємо, куди себе подіти вечорами!», «Більше пишуть про дозвілля молоді!» — скажуть і просять багато авторів листів до редакції. Давайте спробуємо разом переконатися в тому, що свій вільний час можна заповнити чимось цікавим при раціональному розподілі занять. Беремо тиждень. Щодня після роботи, навчання, домашніх турбот залишається ще якийсь час для відпочинку. Отже...

У понеділок ви дивитесь телевизор. У вівторок їдете до друзів. Середу віддаєте своєму хоббі — шить, граєте на бані, струнжете, пиляєте, малює-

те і т. д. У четвер беретеся за цікаву книгу. В п'ятницю — прогулянка на природу, ну, а субота й неділя — будинок культури чи клуб, кіно, гуртки, танці, дискотека. Що, з останнім, тобто з клубами, не завжди «вигорає», особливо в селах?

Про це ви теж пишете. В деяких сільських закладах культури нерегулярно демонструються фільми, танцювальні вечори проводяться через раз або й зовсім їх немає. Чудове поле і для вияву своїх здібностей, і для проведення часу з задоволенням і не без користі — участь у гуртках художньої самодіяльності. Та й із цим не завжди гаразд

— чи то гуртки працюють слабо, чи то нема бажаних їх відвідувачів, які не мають бажання серед молоді самим щось зробити для поважаєння роботи клубу...

Іноки сільський клуб стає тимчасовим гніздом для «зальотних птахів», прибулих із міста, які за тижнем знаходяться там куди завгодно і сільські розваги їм постільки-поскільки. Однак же пишуть скарги — і те в клубі не так, і те... Наша газета нині готує ґрунтовні статті на такі теми і продовжить розмову наступного року.

Відділ морально-естетичного виховання «МК».

ПЛАНЕТА

події.
ФАКТИ.
КОМЕНТАР

ПРАВДА ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ

Як «американський рай» став пеклом для радянських євреїв

Газета американських комуністів «Дейлі уорлд» надрукувала бесіду свого кореспондента Нори Боноскі з окремими євреями-емігрантами з Радянського Союзу. Пропонуємо увазі читачів цю бесіду з деякими скороченнями.

Тільки-но я зайшла, хазяйка зразу ж зачинила за мною двері. Я опинилася у скромно обставленій напівтемній кімнаті. Жалюзі на вікнах були опущені. Мені довелося ще раз дати слово, що я не називатиму ім'я цієї жінки. Це її дещо заспокоїло, але, бесідуючи з нею, я не могла не помітити, що вона весь час чогось боїться.

Моя співбесідниця живе у Брукліні, одному з районів Нью-Йорка. Вона емігрувала із Радянського Союзу і тепер гірко в цьому розкаюється. Каже, що живе ніби на заслання, страх, самотність, відчуття провини не залишають її.

— А чого ви так боїтеся? — запитую я.

Вона каже, що не приховувала свого наміру повернутися назад до СРСР, і тепер на неї намагаються здійснювати тиск, її залякують інші, як і вона, євреї-емігранти з СРСР та євоністи. Вона боїться не тільки за себе, але й за свою дочку і вчуток, що проживають з нею.

Поліції відомо, що в цьому районі діє банда злочинців, що складається з євреїв — виходців з СРСР. Вони тримають під страхом всю єврейську общину. На їхньому рахунку не одне вбивство.

Більшість жертв в тієї іншій мірі була пов'язана з нелегальною торгівлею наркотиками. Однак ці вбивства потрапили до жовтої єврейської сім'ї, що переселилася з Радянського Союзу. Напад було вчинено і на мою співбесідницю. Її квартиру пограбували.

Вона скаржиться на високі ціни в США. «За квартиру доводиться віддавати більшу частину наших доходів», — говорить вона.

З Радянського Союзу вона виїхала за порадою другої своєї дочки, що емігрувала з чоловіком раніше.

«Спочатку вони поїха-

ли в Ізраїль, де жили в таких злиднях, що їм і не снилося, — розповідає моя співбесідниця. — Коли вони вирішили переселитися до США, їм, щоб заплатити різноманітні податки і мита, довелося залишити в Ізраїлі всі свої заощадження, які привезли з Радянського Союзу. Влаштувавшись у США, вони надіслали мені записки. Дочка написала, що їй необхідна операція і вона хотіла б, щоб мати була поруч. Я довго роздумувала і поїхала.

Але стосунки з цією дочкою були припинені, оскільки вона обманула матір.

Тільки в перші часи я отримувала допомогу від єврейських благодійницьких організацій. Що стається з тобою потім, їх не обходить. Доводиться поклатися лише на себе. Коли ми звернулись до товариства по наданню допомоги єврейським емігрантам, нам відповіли: «Забудьте про свою професію. Якщо вам запропонують мити підлогу, не відмовляйтеся». Спочатку нас не діймав зміст цих слів.

Моя дочка змінила декілька місць, а її чоловік, приїхавши сюди, довго не затримався. Ніякої матеріальної допомоги на дітей. А за них я особливо потерпаю. Багато наших підлітків призвичаїлися до наркотиків, стали злочинцями.

Жінка замовкає. Потім крізь сльози продовжує: «Євреї-емігранти грабують один одного. Багато з них опинилися в психіатричних лікарнях. Та найстрашніший душевний біль».

Глинувши на зашторені вікна, вона додає:

— Нікому не можна сказати, що ти хочеш повернутися на батьківщину. Зразу ж до тебе починають ставитися вороже і з підозрою. З нами тепер ніхто не спілкується. У моєї вчулки немає друзів. Коли я йшла, жінка знову благала мене не згадувати її імені.

Тридцятишестирічний Тарас Кордонський родом з Москви. Він емігрував у США в 1978 році. Чому він це зробив?

Як він висловився, його поплутала «бітломанія». Музикант-самоучка, він цікавився західною музикою, що здавалась йому чимось екзотичним. І ще, за його словами, йому хотілося побачити світ.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» - 86 значно більше уваги приділяти-ме висвітленню міжнародних подій, життю молоді за рубежом. Читайте про це під рубрикою «Планета».

Кордонський пригадує, що незабаром після того, як він розповів друзям у Москві про свій намір виїхати з СРСР, ніби за сигналом чарівної палички, надійшло офіційне запрошення від родичів з Ізраїлю.

— Звичайно ж, це була «липа», — говорить він. — В Ізраїлі у мене немає ніяких родичів. Більшість євреїв виїжджають з СРСР саме у такий спосіб.

Опинившись у Нью-Йорку, я зміг поселитися в готелі при допомозі однієї емігрантської організації. Мені дали адресу біржі праці. Спочатку я влаштувався на швейній фабриці закріпником і заробляв 180 доларів на тиждень. Та незабаром мене звільнили під виглядом того, що я недостатньо швидко працюю і не виконую вказівок. Я влаштувався у майстерню по виготовленню копій скульптур, де отримував менше. Через три з половиною місяці мене знову звільнили. Я поміняв ще кілька місць. Мене або звільняли, або йшов сам через нестерпні умови. Ким тільки я не працював — вахтером, поси́льним, продавцем морозива.

Зараз я маю уявлення, як у цій країні ставляться до іммігрантів. З ними поводяться як з рабами. Інколи не знаєш, де тебе обмануть, які в тебе права. Ніхто про тебе не потурбується. Там, де я працював, я постійно відчував атмосферу недовіри і підозри. Тобі кажуть, що ти повинен пошити 20 виробів, а ти можеш зробити тільки 10.

Кордонський сподівався, що з часом він викличе сюди дружину з сном, які залишилися в Радянському Союзі. Зараз він про це навіть гадки не має.

— Де буде навчатися мій син? Американські і радянські школи лорівнювати не варто. Що це за школи, коли учні вживають наркотики, спиртні напої, здійснюють убивства.

Недавно, коли у ФБР довідалися, що я хочу повернутися до Радянського Союзу, його співробітники з'явилися до мене з візтом. Мені порадили не робити «дурниць». Після цього візиту я почав всього боїтися. Мені здається, що за мною постійно стежать. До речі, всіх євреїв, що приїхали з Радянського Союзу, допитують у ФБР.

Страх — це те, що в першу чергу відчуває тут емігрант, страх за саме існування. Таке враження, ніби втрачаєш опору під ногами, що ти глухий і німотий, безпомічний. Ці почуття не піддаються описанню. Не уявляю, говорить Кордонський, як людина, що жила в Радянському Союзі, сподівається знайти щастя тут. Ті, хто сюди їде, або сліпі, або прикидаються сліпими.

(АПН).

Вчені проти гонки озброєнь

РИМ, 22 жовтня. Кор. ТАРС В. Соломін передає: Необхідність відсутності збалансованого скорочення ядерних озброєнь, встановлення дійового контролю над їх виробництвом і розміщенням — такий лейтмотив виступів на міжнародній зустрічі вчених на тему: «Ядерна зброя і контроль над озброєннями в Європі», яка проходить в італійському місті Кастільйончелло (область Тоскана). У форумі, організованому за ініціативи італійського комітету «Вчені за роззброєння», беруть участь понад 150 діячів науки багатьох країн, у тому числі Радянського Союзу.

Виступаючи на зустрічі, професор Міланського університету П. Котта-Рамузіно висловив серйозну стурбованість концентрацією на Європейському континенті, зокрема в Італії, величезної кількості американської ядерної зброї. Відвернення ядерної війни — першочергове завдання всього людства, заявив мер Кастільйончелло Б. Данезін. Великий вклад у цю загальну справу можуть і повинні внести діячі науки. Тривогу в зв'язку з триваючою гонкою озброєнь висловили американські вчені Дж. Холдрен і Р. Герхофф.

Робота міжнародної зустрічі «Ядерна зброя і контроль над озброєннями в Європі» привертає велику увагу миролюбної громадськості. На адресу її

учасників надійшли привітання і послання, в тому числі від президента Італії Ф. Коссігі, в яких висловлюється щира тривога за долю Європи і світу в цілому.

Обгрунтована занепокоєність

ДЕЛІ, 22 жовтня. (ТАРС). Прем'єр-міністр Індії Р. Ганді висловив занепокоєність з приводу загострення міжнародної обстановки і посилення воєнної небезпеки, повідомляє інформаційне агентство ЮНІ. В інтерв'ю індійським журналістам, які беруть участь у висвітленні конференції глав держав і урядів країн — членів співдружності в Нассау (Багамські острови), він заявив, що поява нового покоління смертоносних озброєнь, які створюються на основі останніх досягнень науки і техніки, становить величезну загрозу для всієї планети.

Глава індійського уряду висловив надію, що наступна радянсько-американська зустріч на найвищому рівні в Женеві приведе до ослаблення міжнародної напруженості і приборкання гонки ядерних озброєнь. Весь світ, підкреслив він, чекає цієї зустрічі, яка відповідає сподіванням і надіям людства на врятування від ядерної загрози.

Р. Ганді закликав також до встановлення нового міжнародного економічного порядку, що ґрунтується на принципах рівності і справедливості.

Рішучий протест

БЕЛГРАД, 22 жовтня. (ТАРС). Компетентні органи Югославії заявили американській стороні рішучий протест у зв'язку з порушенням умов недавнього заходження авіаносця ВМФ США «Саратога» в порт Дубровник. На пресконференції, яка тут відбулась, офіційний представник союзного секретаріату в закордонних справах СФРЮ пояснив, що югославські власті, враховуючи тверді запевнення американської сторони в тому, що цей бойовий корабель США до і після відвідання берегів Югославії не братиме участі в будь-яких воєнних акціях, дали позитивну відповідь на поданий запит. Однак, незважаючи на дані обіцянки, авіаносець, як з'ясувалось, зайшов у Дубровник безпосередньо після участі в акції по перехопленню єгипетського пасажирського літака.

Компетентні органи Югославії відкинули як «юридично необгрунтовану» ноту США від 12 жовтня з приводу вимоги американської сторони про арешт і видачу їй одного з членів виконкому Організації визволення Палестини, який проїхав транзитом через СФРЮ. Югославія, заявив офіційний представник секретаріату, визнає ОВП як єдиного законного представника палестинського народу, і члени виконкому ОВП користуються на її території дипломатичним імунітетом.

ЧІЛІ БОРЕТЬСЯ

БЕУЕНОС-АЙРЕС. Кийки, слезоточивий газ і водомети застосовувала чилійська поліція проти студентської демонстрації в Сантьяго. Сотні учасників маршу протесту вимагали припинити криваві репресії вій-

ськово-фашистського режиму проти чилійського народу, звільнити з катівень десятки патріотів, у тому числі відомих діячів опозиції Родольфо Сегеля і Мануеля Бустоса, яким

загрожує розправа за участь у Днях національного протесту. В ході розгону демонстрації агенти поліції й охоронки арештували більш як 50 чоловік.

Заворушення учнівської молоді сталися також в іншому місті Чилі — Вальпараїсо.

З ТЕЛЕ-
ТАЙПНОЇ
СТРІЧКИ
ТАРС

ЖИТТЯ МОЛОДІ ЗА РУБЕЖЕМ

ПРАГА. Дуже добре працювали чехословацькі студенти під час «третього» трудового семестру. За попередніми підрахунками, економічний ефект, що його дала народному господарству праця юнаків і дівчат, перевищив півмільярда крон. За цією цифрою — нові проміслові об'єкти і школи, корпуси гуртожитків і спортивні комплекси.

І цього року особливу увагу було приділено ударним будовам молоді, серед яких — атомна електростанція «Дуковани», багатотрактна автомагістраль «Південна траса» в Празі.

БУДАПЕШТ. ЦК Угорської комуністичної спілки молоді, товариство угорсько-радянської дружби, а також ряд державних установ УНР оголосили про початок чергового туру традиційної молодіжної вікторини «Хто більше знає про Радянський Союз?». В наступні місяці в ній візьмуть участь угорські студенти, школярі, молодіжні трудові колективи країни. Основною метою конкурсу, фінал якого буде проведено напередодні 25-річчя з дня польоту в космос Ю. О. Гагаріна, — ближче познайомити молодь покоління з історією і сьогодинішнім днем першої у світі держави робітників і селян, життям радянської молоді. Переможці цього популярного в Угорщині конкурсу стануть володарями туристичних путівок для поїздки по Радянському Союзі.

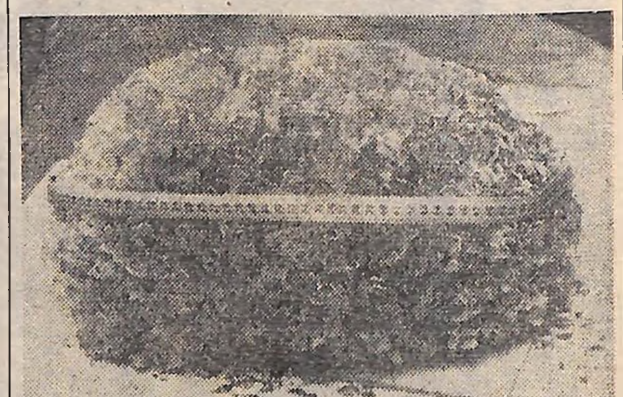
ФОТОКАЛЕЙДОСКОП

Гаванський морський акваріум — одне з найулюбленіших місць відпочинку жителів кубинської столиці. Тут у величезних резервуарах і басейнах зібрано більше ста видів жителів моря.

На знімку: особливу увагу дітей і дорослих привертають спектаклі за участю дресированих дельфінів і морських левів.

Фото А. БОРОДИНА.
(ТАРС).

ШВЕЙЦАРІЯ. Цей гігантський гриб знайдено недалеко від Берна. Його вага 4,5 кілограма, довжина по колу — 130 сантиметрів. Лісовий велет не тільки придатний для вживання, але й відноситься до розряду дефікатів.

Фото Кейстон — ТАРС.

22 — 29 ЖОВТНЯ —
ТИЖДЕНЬ
МОЛОДІЖНОЇ КНИГИ

ПРО ГЕРОЯ НАШОГО ЧАСУ

Ряд цікавих літературних масових заходів для учнівської і робітничої молоді провела Світловодська центральна міська бібліотека. Літературний вечір, що пропонує на турбазі «Славутин», тут присвятили першому лауреатові премії імені Ленінського комсомолу Миколі Островському. Вечір називали «Серце, яке не згасне».

Творчості молодого поета-інтернаціоналіста Олександра Стобни, котрий загинув, виконуючи інтернаціональний обов'язок на землі ДРА, присвятила світловодська молоді літературний вечір «Пісня, сильніша за грозу». Бесіди, обговорення книг В. Бикова, Г. Бакланова, читачка конференція «Молодий сучасник у романі В. Ліпатова «І це все про нього»» провели бібліотекарі в гуртожитках будівельників, заводу чистих металів та інших.

А в Розсоховатській та Кіровоградській сільських бібліотеках Малиновського району вечори книги називалися «Побратим Корчагіна і Маресьєва». На них йшлося про творчий шлях письменника В. Титова, лауреата республіканської комсомольської премії імені М. Островського.

А. КОРИНЬ.

Любов Григорівна Лаврик вже тричі виходила на вулицю, виглядаючи листоношу. Поверталася знову у двір, тамуючи тривогу, бралася до катюної роботи, а очі так і бігли за ворота: чи не йде вже Оленка?

Листоношу вона помітила між зеленню дерев одразу. Вийшла на дорогу, намагаючись наперед з виразу обличчя листоноші дізнатись: є для неї сьогодні лист чи нема. Серце забилося від хвилювання.

Олена, побачивши бабуся, усміхнулася.

— А вам лист! — замахала конвертом. — Здалеку!

І тільки коли підійшла ближче, помітила слюзи на очах у жінки. Матір, яка чекає листів від сина з армії, зрозуміє тільки така мати.

Швиденько витерши хустинкою очі, Любов Григорівна теж повеселішала.

— Спасибі, доню, ой спасибі, — дякувала. — Мені сьогодні і сон хороший снився: думаю, мабуть, лист буде, — промовляла скоромовкою, а сама, притиснувши конверт до грудей, вже поспішала у двір, щоб скоріше залишитися з сином наодинці.

Олені на душі добре від того стало, так наче відликувала від неспокою і гризотливого людину. І не тільки Любов Григорівна, бо з сумці листоноші лежить ще кілька листів. Тьотя Надя Сергієнко вчора питала вісточки (син в армії служить) — сьогодні

Вручити довгожданий лист

ні вона її порадує. І ще багатьох.

Олена Зубко обслуговує Каховську, Червоноармійську, Комсомольську, Залізничну вулиці, що на території колгоспу імені Ленінського комсомолу. Листоношею працює тут уже чотири роки. Пропонували їй перейти оператором на вузол зв'язку — відмовилась. Може для кого й дивно, а Олені стільки ця робота приносить задоволення, що на іншому місці себе й не уявляє. Принесла радість у дім Лавриків, і сама радіє, що не більше за них.

За день «спасибі» чує від людей, мабуть, більше сотні разів. Кому ще, цікаво, люди так часто дякують? А якщо судити по цьому про цінність професії, то Олена, виявляється, вибрала чи не найпотрібнішу. Так вважає сама листоноша.

Правління колгоспу добре потурбувалося про впорядкування своєї території. Вулиці заасфальтовані — пошту розносить легше, швидше. А як би прибралась вулиця, якби всі колгоспники розби-

ли біля своїх будинків такі квітники, як у бабусі Ольги Огир та її сусідки Марії Іванової...

З сумкою, повною новин, комсомолка Олена Зубко вирушає щодня на свою ділянку. І серед молодіжних видань найбільше в неї примірники «Комсомольської правди» та «Молодого комунара».

Листоноша помітила таку закономірність: із кожним роком кількість передплатників на обласну молодіжку збільшується.

...Вулиця Залізнична — найдовша на ділянці. Сумка майже порожня, залишилося всього кілька примірників видань.

Зоя Власова зустріла листоношу біля воріт. Взяла протягнуті газети:

— Набігалася, Олено, за день? Мабуть, і ніг не чуєш?

— Та всього три двори залишилось. Обійду...

— Ні, ти посидь трохи, посидь, — заметушилася жінка. — Я ці пошту сама сусідам віднесу. Ти відпочинь, а я швиденько.

Олена усміхнулася:

— Спасибі вам, тьотю Зою...

— Тобі, доню, спасибі.

Л. КОНДРАТЬЄВА.

м. Новоукраїнка.

(Продовження. Поч. у №№ 116, 118, 120, 122, 123, 127 ч. р.).

— Бачу, — заспокійливо проговорив Торрен і підійнявши гравітон над поверхню, завис у трьох метрах від їжака, який застиг у чеканні під машиною. — До нашої потвори повзе голкокол, шлях якому перетинає інший їжак.

За битвою їжаків Торрен і Прон спостерігали уперше.

Уздівшись суперника, їжак, що «доїдав» залишки киберлітвого щита, покинув «здобич» і з наростаючою швидкістю, нашірошуючи свої погрозливі чорні голки, покотився на ворога. Удар був настільки сильним, що обидва їжаки, здавалося, знепритомніли. Першим оговтався ситий їжак і, всунувши свої обломані голки десь усередину, знову підкотився до суперника, що нерухомо лежав край рівака. Голки переможця увірвалися у голки переможеного і почали ламати їх, усотувати в себе. Так тривало доти, поки від нещади не залишилась гірка брудно-сірого попелу, а переможець, значно побільшавши у розмірах, покинув свою жертву і покотився полем до голкокола, що застиг на пагорбі.

— Зараз з голкоколом вступить у бійку, — мовив Торрен і, підлетівши до голкокола, завис над ним. Через кілька хвилин їжак дістався ближче. Той заворушився і, підступивши майже впритул до їжака, всунув свою незграбну товстезну голку у громаддя й на очах почав рости, а їжак — зменшуватись у розмірах.

— То він так годує голкокола, — промимрив Прон. — Однак не могли ж ці тварини послати сигнал про небезпеку. Та й на скраїні Іни передвильотом до Заурди ми спостерігали за розвитком життя на планеті. Тут мешкали булькати поселенці. Шоправда, їх було небагато — близько трьох мільйонів, та не могли ж вони за такий порівняно невеликий строк перетворитись на їжаків... Це абракадабра. Зрозуміло, ми не знаємо, скільки часу йшов сигнал, та не мільйони ж світлових років. Невже спізнались?

— Прилади говорять, що розумне життя на планеті є, хоча й поволі затухає. Де ж тоді вони поділились? Ми зробили вже чотири витки над Заурдою, сьогодні втретє висадилися у десантних ракетах і... жодного візуального натяку на розумне життя... Лише їжаки, бодай їм негаразд, голкоколи та невороткі тихохідні крокуючі штики... Ми повинні знайти розумне життя! — сказав Торрен і, підійнявши гравітон над Заурдою, полетів на захід...

— Ну от, нарешті, й на заурдійське місто надібали, — зраділо вигукнув Торрен, коли головний комп'ютер корабля передав на гравітон сигнал. — Заурдійці зарилися під землю. Що спонукало їх будувати підземні міста?

Примостившись гравітон поруч з одним із куполів, який, мов сторожа, з усіх боків оточили їжаки. Торрен одягнув скафандр особливого захисту і зістрибнув неподалік від напівпрозорого купола. На юнака одразу ж покотився найближчий їжак. За ним ще і ще.

— Обережніше, Торрене! — знову, як і першого разу, застеріг товариша Прон. — На тебе когаться ще з десяток їжаків. — Швидше до входу!

— Я біля нього, однак нікого там немає і вхід значинено наглухо.

— Стрибай у гравітон, бо нещадерливі тварюки перетворять тебе разом із скафандром на порошок.

— Гаразд, — тихо проказав Торрен, і не пориваючись сісти у гравітон.

Перший їжак накотився знепачка. Його голки, ледь торкнувшись скафандра, почали всовуватись у нього, немов то була не спеціальна броня, а густий кисіль. Увімкнувши захисне поле, Торрен на підримання докрав скафандра поля було обмаль, тому Торрену довелося відступити до гравітона. Не зроби цього — їжаки точно залишили б від нього гірку попелу.

«Треба щось робити, а я ретируюсь», — каргав себе Торрен. — Та що я міг вдіяти? Доцільніше повернутися на базу. Там із товаришами поміркуємо, що робитимемо далі.

Рада на кораблі тривала майже добу. Чотири автоматичні зонди повернулися на «Зерту» ні з чим. П'ятий втрапив у полон до їжаків. Всі тільки спостерігали як гинув, поступово перетворюючись у ніщо, автоматичний розвідник.

— Ну ось і маємо. Ми дісталися на поклик заурдійців, — сказав командир «Зерти» Зван Гром, — відшукали підземні поселення, однак чим можемо допомогти їм, коли й досі не вступили в контакт? Розвідники, які були на Заурді чотирнадцять років тому, досить туманно розповіли неоянам про відвідання цієї незрозумілої планети. Першодослідники виявили мову заурдійців. Більше нічого не вдалося витягнути з булькати, трохи лінкуватих, забарливих мешканців Заурди. Їжаки ж... Вони не мислячі істоти — роботи. В цьому ми переконались вчора. Тому треба будь-що дістатися до заурдійських підземних міст і допомогти розумним мешканцям. Але в який спосіб?

— Мені здається, що я знаю, як можна пройти у підземелля, — зрадів Прон. — Треба відволікати їжаків від одного з куполів, поле над якими заряджене позитивно, тож під час дотику із полем РО, анігілює. Тоді ми й зможемо зустрітись із заурдійцями. А вихід на поверхню заблокуємо вже нашим полем...

(Далі буде).

Засяє

світло

Відкриття театрального сезону — завжди свято. Свято не тільки для театального колективу, а й для глядачів. 27 жовтня

відкриває свій 48-й театральний сезон Кіровоградський український музично-драматичний театр імені М. Л. Кропивницького.

Гостинно відчиняє двері відремонтоване приміщення театру, і знову сцена наповниться живими голосами, звуками музики...

Минулий театральний сезон для кропивничан був складним. І не тільки тому, що не мали основної сцени і багато подорожували по області. Складним і відповідальним передусім підготовкою до визначної події в житті нашої держави і всього прогресивного людства — 40-річчя Великої Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні та майбутнього XXVII з'їзду КПРС.

40-річчю Великої Перемоги колектив театру присвятив свої вистави «Вічно живі» В. Розова та «Червоні дияволята» М. Гусева, а XXVII з'їзду КПРС — виставу за п'єсою О. Перекаліна «Гаряча точка». Напевно, важко підняти байдужих серед глядачів, які побували на виставі «Вечір» О. Дударева. Любителів комедії театр у минулому сезоні подарував «Вечір українського водевілю» — виста-

ву, що включила в себе твори української класичної драматургії «Москаль-чарівник» І. Котляревського, «Козир - дівка» Г. Квітки-Основ'яненка та виставу за п'єсою М. Старицького «За двома зайцями». Молодь театру підготувала до конкурсу самостійних позапланових робіт, який пройде в листопаді цього року в м. Одесі. Виставу за п'єсою А. Крима «Фіктивний шлюб».

Влітку в Голованівському, Гайворонському, Млинівському, а восени в Світловодському, Онуфріївському, Петрівському та Олександрійському районах кропивничан радісно зустрічали найвіддаленіші села. Цікавою і творчо наповненою була гастрольна подорож театру до Львівської області.

Глядачі Дрогобича, Трускавця, Моршина, Борислава, Самбора, Жидачів гостинно вітали артистів як краєвих своїх друзів. Кропивничани ближче по-знайомилися з історією Львівщини, побували на батьківщині І. Франка. Напередодні нового сезону театральна сім'я кропивничан поповнилася молодими силами — прийшла, зокрема, випускниця Дніпропетровського театального училища Ірина Кіндратів.

У листопаді цього року світло рампи має засвітити прем'єра вистави «Покликання», В. Врублевської, яку театр присвячує

XXVII з'їзду КПРС. Сподіваємося, хорошим моральним уроком для молоді стане вистава «Убий лева» О. Колотийця. На малює чекає поворотний дарунок — казка Н. Медведєвої-Шейко «Чумацький скарб».

За традицією, як завжди, в листопаді, пройде Всесоюзний тиждень «Те-

рампи

атр для дітей та юнацтва». Це — творчі зустрічі, дискусії, обговорення вистав, уроки театральності мистецтва, вечори класичної драматургії, поїздки на хутір Надія, екскурсії до музею М. Л. Кропивницького, зустрічі творчого колективу з самодіяльними дитячими театральними колективами. Думаємо, школярі не тільки цікаво і змістовно проведуть цей тиждень, а й стануть прихильниками і пропагандистами театру.

У планах творчої молоді театру в майбутньому театральному сезоні — активна робота в літературно-театральній вітальні, яка гостинно відкрила двері в одному із затішних залів — обласної бібліотеки для дітей та юнацтва імені О. Бойченка.

Найближчими днями театр прийме своїх перших у цьому році глядачів. Гостинно запрошуємо всіх прихильників театального мистецтва відвідати наші вистави.

В. ЛИТВИНЕНКО,
засідуюча літературно-театральною частиною Кіровоградського українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького.

БОРотьба дзю-до

Тільки одна медаль

У Кіровограді закінчилась особиста першість України з боротьби дзю-до. За звання сильніших змагалися близько 140 дівчат 1968—1970 років народження.

Віщі сходинки у своїх вагових категоріях завоювали: Поліна Краснянська з Вінниці, черкашанки Тетяна Філіпова, Олена Стенікіна, Валентина Михальченко і Маринна Гордієнко, Олена Сопронова з Херсона та Антоніна Пальцева з Житомира.

Вдало провела поєдинки вихованка кіровоградського тренера В. С. Ханцевича (ДСТ «Колос») десятикласниця СШ № 19 Катерина Горина. Їй дісталася бронзова медаль.

В. ШАБАЛІН.

ФУТБОЛ

«Зірка» —

«Суднобудівник» —

3:1

У вівторок відбувся черговий тур чемпіонату країни з футболу серед команд другої ліги. Кіровоградська «Зірка» приймала на своєму полі одного з лідерів групи команд, що борються за 1—14 місця (миколаївці мали на своєму рахунку 51 очко, а кіровоградці — 39). Матч закінчився переконливою перемогою «Зірки» з рахунком 3:1. Гол у ворота «Суднобудівника» забив О. Лисковець, Я. Бобилев та Ю. Смагін.

КУТОЧОК ЩОМІСЯЧНОЇ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНОЇ СТОРІНКИ «ВІТРЯК»

З МІШКА ГУМОРЕСОК

КОЛЕКЦІОНЕРИ

Тепер усі щось колекціонують. Одні збирають етикетки з-під пива, дехто автомобілі (звісно — мініатюрні копії), інші — монети старовинні і сучасні... Чого тільки не колекціонують!

Збирання ж автографів стало одним з найпопулярніших колекціонувань.

Автографи збирають люди різного віку, різних професій і різних уподобань. Ось, наприклад, сусід мій Антипенко (ми живемо на дев'ятому поверсі) притягнув у свою квартиру кам'яну брилу з чудернацьким карбуванням і запевняє всіх, що це справа рук неандертальця. Лі-

кар Косяк відпиляв від дуба сучок з художнім різбленням закоханого «Петя + Марина = Любов». Професор історії Фартушник колекціонує лідписи студентів, яким він ставив незадовільні оцінки на іспитах. І треба сказати, що його колекція швидко поповнюється.

Студенти під час сесії бігають за автографами викладачів з заліковими книжками, а «літун» Власюк з трудовою книжкою з однієї роботи на іншу.

А я колекціоную автографи різних видань на гонимих квітаннях.

Володимир ХАЛЯВА.
м. Кіровоград.

РЕШЕТО

ПРИСТОСУВАВСЯ

Він темн для настелей
Про пустелі
Черпав зі стелі,
Лежачи в постелі.

БРЕХНЯ

— Ну й люд пішов!
Як можна дорікати,
Що я живу
На батькову зарплату?

Брехня! —
У груди бив себе Єгор.
Та ж я живу
На... пенсію його!

ТЕРПЛЯЧИЙ

Проклинує...
Умире.

Вдигнувся.
Поснідав.

І став терпеливо
Чекати обіду.

Борис СЛЮСАР.
м. Світловодськ.

ВИСІВКИ

Антиалкоголізми

□ Закон збереження
здоров'я: не лізти у пляшку.

□ Діагноз терпеліва: у
серці перепол.

□ Навіть у солідних
спиртних напоях — підмочена репутація.

□ Біла гарячка — темна
пляма на репутації людини.

□ Після трьох склянок
горілки заблукав у трьох
соснах.

Юрій РИБНИКОВ.

КОНКУРС «ЕРУДИТ»

Запропонований у першому турі кросворд «Анаграма», на думку багатьох ерудитів, виявився надто легким. Але й хитрим. Скажімо, на скремлі питання можна було дати аж три відповіді: варан — навар, — Варна, та вписувалися в клітинки тільки перші дві. Правильними виявилися варіанти карат — катар, мастак — Маскат, а ось гантал — атлант — ні.

Ерудитів, безперечно, цікавить розподіл місць за очками. Називаємо спершу, всупереч традиції, аутсайдерів: Н. Ковалик (Долинський район) — 23 очка, С. Каплунов (Мала Виска) — 25. Лідерів, тобто тих, хто набрав максимум очок (36), — більше двадцяти! Серед них І. Чорноіван (Кіровоград), Н. Стрілецька (Олександрія), І. Довгий (Онуфріївський район) та інші. Решта учасників набрали від 29 до 35 очок, тобто мають чудові шанси на високі місця і ділі. Автор «Анаграм» В. Нечипоренко одержав 72 очка.

У кількох листах є запитання про вимоги до складання кросвордів. Старайтесь придумувати кросворди невеличкі, не тематичні, намагайтесь, щоб питання до них були якомога коротшими. Кросворди виконуйте

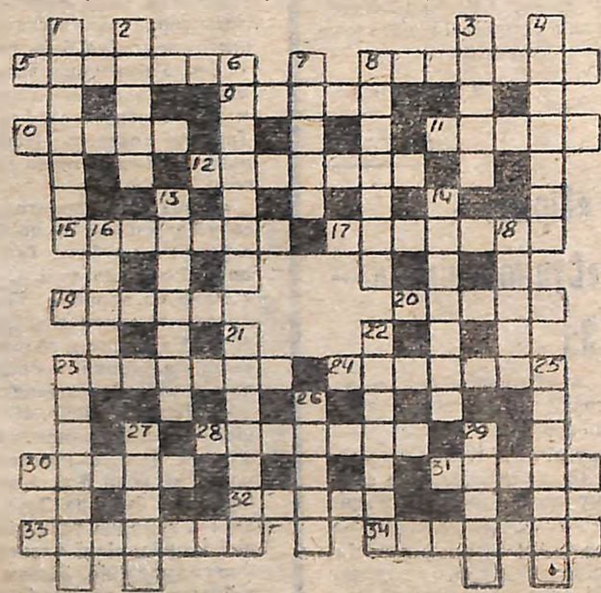
чорною тушшю на білому цупкому папері.

Заодно кілька слів про оформлення відповідей. За номерами питань пишуть їх у стовпчик. Присилати заповнені кросворди, вирізані з газети — зайве.

Кросворди плануємо вміщувати щомісяця. Відповіді на кросворд другого туру ми повинні одержати до 16 листопада.

КРОСВОРД

По горизонталі: 5. Тро-

пічна багаторічна рослина. 8. Фізична величина. 9. Одяг у древніх греків. 10. Радянський кінорежисер. 11. Озеро в Центральних Андах. 12. Древньогрецький скульптор. 15. Пам'ятник, кам'яна споруда у вигляді чотиригранного стовпа. 17. Роман Г. Флобера. 19. Гігантський скат. 20. Кондитерський виріб. 23. Російський поет, драматург, академік. 24. Острів в Індійському океані. 28. Вид образотворчого мис-

тецтва. 30. Держава в Африці. 31. Вид транспорту. 32. Грошова одиниця Югославії. 33. Лабораторна посудина. 34. Спортивне товариство.

По вертикалі: 1. Український радянський поет. 2. Деочлен. 3. Сорт слив. 4. Ріка в Африці. 6. Середньовічний філософ. 7. Штучний дорожочний камінь. 8. Супутник Сатурна. 13. Дорожочний метал. 14. Змагання з бігу на довгі дистанції. 16. Різновид воріт. 18. Папка для поштового паперу. 21. Вид чистецтва. 22. Змагання. 23. Вулкан на Гавайях. 25. Яскрава зірка в сузір'ї Еридан. 26. Столиця держави в Європі. 27. Австралійська ящірка. 29. Екзотична тварина.

Слав С. МАРУТОВСЬКИЙ.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «АНАГРАМА», ВМІЩЕНІЙ У «МК» ЗА 17 ВЕРЕСНЯ

По горизонталі. 5. Акорд. 6. Варан. 9. Аскет. 11. Корвет. 12. Мастак. 15. Торс. 17. Бобслей. 18. Трап. 19. Кордон. 20. Дранка. 24. Ложь. 25. Ракетка. 26. Арат. 29. Деталь. 30. Морска. 31. Спорт. 33. Тавро. 34. Трава.

По вертикалі. 1. Скелет. 2. Арка. 3. Кант. 4. Тантал. 7. Окраса. 8. Донор. 10. Карат. 13. Шоколад. 14. Метрика. 16. Смола. 18. Такса. 21. Тотем. 22. Сектор. 23. Ланка. 27. Клапан. 28. Голоса. 31. Серп. 32. Тура.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів робітничої молоді та внутрішнікового життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ВН 02709.

Обсяг 0,5 друку. арк.

Індекс 61103

Зам. № 565. Тираж 57 500.

послуги, реклама. 10.05 — Розповіді про художників. 10.35 — Майстри оперної сцени. 11.10 — «Віденські мотиви». Кінонарис. 11.25 — «Москвичка». Телеклуб. 12.45 — Документальний телефільм. 13.40 — VI Міжнародний фестиваль телепрограм про народну творчість «Веселка». «Спогади, спогоди». (Франція). 14.00 — «См'я і школа». Тележурнал. 14.30 — Новини. 14.45 — Людина. Земля. Всесвіт. 15.30 — Мультифільм. 15.40 — «Плеви» — місто дружби, місто слави». 15.55 — Новини. 16.00 — «На чий вулиці свято?». 16.45 — У світі тварин. 17.45 — Ве-села Ю. О. Жукова. 18.15 — Новини. 18.20 — Телефільм «Напередодні». 1 і 2 серії. Під час перерви — 19.35 — Чемпіонат світу з шахів. Інформаційний випуск. 21.00 — «Час». 21.35 — «Що? Де? Коли?». Телевісторна. Під час перерви — Новини. По закінченні — Чемпіонат світу з шахів. Інформаційний випуск.

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.25 — Ритмічна гімнастика. 10.50 — Доброго вам здоров'я. 11.20 — Фільм-концерт. 11.45 — Телефільм «Роздум про казку». 12.00 — Призначається побачення. 12.30 — «Чарівний фургон». Лялькова вистава. 13.20 — Новини. 13.33 — Неспокійні серця. 14.20 — Наука і час. 14.50 — Фільм-концерт. 15.15 — Міжнародна студія УТ. 15.45 — Концерт. 16.35 — Художній телефільм для дітей. «Гум-Гам». 17.45 — Сатиричний об'єктив. 18.15 — Концерт. 18.45 — Скарби музеїв України. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Концерт. 20.20 — Світ поезії. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Волі автобус». 1 серія. 22.40 — Новини. 23.05 — Художня гімнастика. Республіканський турнір на приз газети «Молода гвардія».

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Якщо хочеш бути здоровим. 8.30 — Документальний телефільм. 9.05 — Ранкова пошта. 9.35 — Програма Свердловського телебачення. 10.50 — Наш сад. 11.20 — Клуб мандріпників. 12.20 — Телефільм «Люся». 13.30 — Стадіон для всіх. 14.00 — «Вогнива ви людина». Документальний телефільм про життя і творчість К. Чуковського. 15.05 — «М. Глінка. Романси». Фільм-концерт. 16.15 — Телефільм «Четвертий тато». 16.50 — «Генерал Карбишев». Науково-популярний фільм. 17.05 — Концерт Державного оркестру народних інструментів БРСР ім. І. Жигонича. 17.35 — Міжнародні змагання з велоспорту. 18.00 — «Фестивалі... Конкурси... Концерти...». 19.10 — Репортаж. 19.15 — Здоров'я. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Чемпіонат СРСР з баскетболу. Чоловіки. «Кальгіріс» — «Спартак» (Менінград). 21.00 — «Час». 21.45 — Телефільм «Олег та Анна». 22.50 — Новини.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

СУБОТА

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Концерт народного ансамблю танцю «Орга» Палацу культури ім. В. І. Леніна. 9.05 — АБВГДейка. 9.35 — Товари,

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»-86 — це об'єктивні звіти про гру нашої найголовнішої футбольної команди «Зірка», це — новини спортивного життя області. Цікаві поради в газеті знайдуть молоді господини. На ерудитів чекають кросворди, вікторини, конкурси... Гострять свої пера сатирики, гумористи, прихильники дотепного слова.

Шановний читачу! Для того, аби тобі не було скучно після напруженого трудового дня, якщо в тебе часом виникає бажання поспілкуватись із кимось, коли ти хочеш придбати собі вірного товариша — ПЕРЕДПЛАТИ

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.